

Jak tak procítam předchzí zprávy z Indonésie, vyvíjejí se trochu jako knížky o Harry Potterovi, jsou čím dál temnější a chtělo by to odlehčit je něčím optimističtějším.

Tedy asi nejpříjemnější zjištění, které mě zpatky v Balikpapanu čekalo, byl fakt, že se ujal program monitoringu mangrovu, který jsme rozjeli těsně před svým lonským odjezdem z Kalimantanu. Za peníze, které nám na tu dobu poskytla Gaby, vyjžděli do terenu jednou za dva měsíce můj asistent Ali coby lodník a s ním vesnicán Darman. S Darmanem jsem se seznámil v době, kdy pracoval pro malou místní organizaci Intan Pesut, jejíž předseda pan Sise byl tehdy velmi aktivním obhájcem životního prostředí a zájmu drobných rolníků a rybarů v zálivu. Naše největší společná akce byla demonstrace proti společnosti PT Agro Indomas, která na obrovských plochách kolem zálivu kácela les a sázela bez příslušných povolení olejné palmy. Když se pana Sise pokoušeli podplatit, prohlašoval vzdycky, že by za takové peníze jméno Intan Pesut nikdy neprodal. A skutečně se tehdy podarilo, že PT Agro velkou část obsazeného území opustila. Bohužel, během lonského roku se jiným společností podarilo jméno Intan Pesut koupit zřejmě za ještě větší peníze. Moje setkání s panem Sise bylo dost nepříjemné, když mi hned začal vyprávět o tom, jak na ostrově Balang, přes který má vést dálnice (vůbec největší hrozba pro celý záliv), postavíme společně nový Singapur! Pan Sise totiž na ostrově Balang vlastní pozemky... Alespoň Darman ale zůstal neprodejný a nadále spolu s Alim dál sbíral data o všech ilegálních aktivitách v zálivu, počínaje rybníky na chov krevet, přes plantáže olejné palmy a palení dřevěného uhlí, až po průmyslovou zastávku. A i když ke mě se ty zprávy ponejvíce nedostaly, kvůli laxnosti Gabinych úředníků, Darman o všem spravoval místní vládu.

Jiná dobrá zpráva je, že už teď jezdíme naší novou lodí, kterou se díky radě drobných příspěvků od členů indonéských zprav podarilo poridit skutečně rychle. Jste jednou za to všem děkujeme! Zprovoznit loď trvalo několik dní, bylo potřeba dodelat podlahu a lavice, upravit motor a nasadit ho na loď. Neco, čemu já coby absolutní nemotorista absolutně nerozumím. Bohužel se znovu ukázalo, že ačkoli je Ali neobyčejně oddaným zaměstnancem, coby mechanik má své slabiny. Opravdu spickoví lodní mechanici jsou tady v mém okolí asi jen dva, Marjuni a Bedul. Bedul je opak Aliho, po technické stránce je to nejlepší možná volba, ale s jeho disciplínou je to na stíru. Doteď visí ve vzduchu nepříjemnost z lonského roku, když nás s Alim nechal v maleru pote, což beze slova vysvětlení v době mé nepřítomnosti prostě skončil z prací, nechal Aliho na holickách s polorozbitou lodí a efektivně tím prerušil program na několik týdnů. Letos jsem Bedulovi práci nenabízel.

Nicméně když viděl, jak Ali s lodí první den započal, neptal se a okamžitě si vzal všechno na starost, vythral podlahu, na které Ali už druhý den pracoval, a začali spolu se všim na novo. Alimu se po prvním dni společné lopoty na tropickém slunci udelalo zle a hodil se marod, ale Bedul pokračoval. Za pár dnů byla loď v provozu, takže jsme mohli s Alim a Darmanem vyrazit

na první společnou třidenní obhlídku mangrovu, která ukázala, že jejich data z minulých měsíců skutečně sedí a že jsme opravdu dali dohromady základ týmu, který měl z lonského projektu vzejít!

Nova loď je oproti té staré o něco větší a o poznání stabilnější. Což se teď zrovna hodí, protože vanou jihovýchodní monzunové větry a to je doba, kdy jsou i tady v zálivu poradně vlny. První den si to Ali poradně neuvedomil a do přístavu se večer vracel nejkratší, ale ne zrovna nejbezpečnější cestou. Vlny bral podél, což sice člověka min očeka, ale o to větší je riziko, že se loď převrhne. A těsně poté, co jsme minuli to největší vlnobítí, že do lodního zroubu zamotal kus igelitu, sroub se uvolnil z hřídele a loď se zastavila. Byť to o chvíli dřív, utopili bychom ji možná hned první den. Takhle to Ali odnes jen pár boulema, protože musel do vody, aby sroub opravil. Clun se s každou vlnou poradně zhoupnul a prástil Aliho do hlavy, takže kdykoli se potopil, trnul jsem, jestli se ještě vynorí. Další den už tohle místo jaksepari objížděl!

Behem první cesty jsme zajeli i na náš Termiti ostrov, na kterém jsme vloni postavili výzkumný kemp. Ten na první pohled vypadá docela zachovalé, je to je jen povrchní dojem. Když totiž vystoupíte na molo, které Ali s Bedulem a Marjunim vloni tak pracně a tak dobře zbudovali, prohne se a zakymácí - někdo totiž odrezal a ukradl většinu kůlů, na kterých molo stojí! Přihodilo se to už před osmi měsíci, ale překvapivé i přesto přisatv porad stojí. Loď u něj ale kotvit nemůžeme. O chatky nad přístvem se zase postarali termiti - ostatně není to náhodou, že jsem ostrůvek pojmenoval Termiti. Některá prkna jsou prozřana tak důkladně, že vypadají jako plastické hadice a pod vahou střechy se podivně prohýbají. Ovšem čekalo mě tu i mile překvapení - stromky na kdysi vykáceném ostrově už vzrostly natolik, že se jejich koruny zapojily a alespoň na části ostrůvku zastínily podrost, ve kterém tak zahubly trávu a kapradí a daly vzniknout prvním pár čtverecním metrem opravdového lesa. Tím jsem se kochal natolik, že veskerá škoda na zbytku kempu působila zanedbatelně a nedůležitě!